

приятieto сж били централизирани въ Българската търговска банка, гдето г. Деклозиеръ е ималъ смѣтка, отворена на негово собствено име, по която само той разполагалъ въ полза на своитѣ агенти или за други цели (приложение II-ро). На 10 септемврий 1915 г. г. Деклозиеръ, навѣрно предчувстващъ предстоящото влизане на България въ война на страната на Централнитѣ сили, е сключилъ отъ свое лично име единъ нотариаленъ договоръ съ Българската търговска банка, споредъ постановленията на който той е продалъ на тая банка всичкитѣ житни храни, купени въ България отъ него и отъ неговитѣ агенти до тоя день, или, които биха били купени и предадени въ неговитѣ магазини до края на м. септемврий на сжщата година 1915, и е субституиралъ казаната банка въ всички свои права и задължения спрямо своитѣ агенти и спрямо трети лица изобщо. (Приложение III-то).

Г. Деклозиеръ е потвърдилъ това отстъпване (цесия) чрезъ едно окръжно писмо отъ 11 септемврий 1915 г., отправено лично отъ него до всички негови агенти; тъй сжщо и Българската търговска банка, чрезъ едно окръжно писмо отъ 17 септемврий, е уведомила отъ своя страна клоноветѣ си въ провинцията за покупката на зърненитѣ храни на Деклозиеръ (приложение IV-то); даже надписитѣ върху самитѣ складове сж били измѣнени на името на Българската търговска банка. Отъ следния день бюрата и цѣлиятъ персоналъ на търговската кжща „Деклозиеръ“ сж минали подъ властта и подъ управлението на Българската търговска банка. Сжщия день, 17 септемврий 1915 г., г. Деклозиеръ е отправилъ едно ново заявление до финансовата администрация въ София, чрезъ което той ѝ известява, че на 10 септемврий е ликвидиралъ и че не ще търгува повече съ жита (Приложение V-то).

И така въ никой моментъ и предъ никого г. Деклозиеръ въ своята търговия съ жита не е открилъ, че е пълномощникъ на английската и французката държави. Тъкмо обратно — както спрямо мѣстнитѣ власти, така и спрямо своитѣ агенти, спрямо своята банка и спрямо цѣлия свѣтъ, той е действувалъ, като да е търгувалъ отъ свое лично име и за своя собствена смѣтка.

3. Нито на 14 октомврий 1915 г., день на влизане въ война на България, нито по-късно презъ време на войната, българското правителство не е нареждало да се секвестриратъ събранитѣ въ складоветѣ на г. Деклозиеръ жита, като неприятелска собственост, това поради твърде простото двойно основание, че следъ 10 септемврий тия жита не сж принадлежали вече на г. Деклозиеръ, защото той безвъзвратно ги е билъ продалъ на Българската търговска банка и защото до закона отъ 24 априлъ 1917 г. България не